

Dohányárusok Közlönye

Megjelenik minden hó
1-én, 10-én és 20-án.
Egyes példány nem kapható.
Előfizetési ár fél évre 5 korona.
Előfizetni csak fél évenként lehet.

A MAGYARORSZÁGINAGY- ÉS KISTÖZSDE TULAJDONOSOK
SZAKKÖZLÖNYE ÉS ÉRTESÍTŐJE.

KIADOTULAJDONOS ÉS FELELŐS SZERKESZTŐ:
HATSEK ADOLF.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Nagy János-utca 1. B.
hova az előfizetési összegek, valamint a
kéziratok küldendők.
Előfizetési ár fél évre 5 korona.
Kéziratok nem lesznek visszaküldve.

TARTALOM. Szivarjaink. — Dohányzó készletek. — Átlejtési hirdetésny.

Szivarjaink.

Tény, hogy szivarjaink egy idő óta rosszak. Miért hallgatnánk ezt el és miért ne bocsássuk ezt a nyilvános vélemény ítélete elé. Akár véletlenség, akár rossz akarat műve ez, teljesen egyre megy — a szivarok rosszak! E panaszok egyes lapokban jutottak nyilvánosságra. Még csak ez hiányzott ebben az időben, mikor a kereskedelem ugysis pang. A fogyasztás csökken és miután a szivarok minőségére panaszok vannak, egyenesen csak ezt kell tartanunk a fogyasztás csökkenésének okául. Nem szándékunk itt a fogyasztók egyrészt jogtalan kívánságait felsorolni, mert tudjuk, hogy mindenhol és mindenkor kritizálták a szivarok minőségét; azonban az, a mit itt el kell mondanunk, az teljesen megfelel a valóságnak és valóban nem kell ahhoz sok, azokat a hibákat helyrehozni, melyek egyes szivarfajoknál vannak jelenleg, mely oknál fogva most még egyszer hangoztatjuk, hogy a Regalítás, Trabuco és Británica a fő fajták, melyekre a panaszok vonatkoznak.

Alábbiakban közöljük a „Budapester Abendblatt“ egy cikkét, mely a szivarok minőségét nem épen a legértelmesebben tárgyalja. Lapjaink, sajnos, egyáltalán abban a hibában szenvednek, hogy az ilyen fontos dolgot inkább a humoros oldaláról fogják fel, mintsem hogy szakszerűen a dolog mélyébe hatolnának. A szivarok különben már régebb idő óta a viczeceknek czégtáblája, még pedig a legolcsóbb viczeceknek. Azt hisszük, sokkal többet szolgáltának a dohányzóknak, ha a nyilvánosság szolgálatában álló újságok a gyártmányok hibáit őszintén elmondanák és az illető köröknek utmutatást adnának, hogy termékeiket megjavítsák. De ez még idáig nem történt meg, sőt az említett cikkben sem találjuk ezt.

Azonban mégis tartalmaz némi igazságokat és azért indítatva éreztük magunkat, azt a következőkben szóról-szóra közölni.

Szivarok.

Közép-Európában csak a német szív el több szivart, mint a magyar. A spanyolok, francziák, oroszok, törökök és balkáni lakók sokkal inkább kedvelik a cigarettát.

Az bizonyos, hogy nincsenek is oly jó szivarjaink, mint Ausztria-Magyarországnak. A francia és svájci szivarok komiszak, az olasz szivarra gondolni is iszonyat, a török és orosz szivarról nem tudunk semmit, a spanyol Zigarillos nem sokkal ér többet a fűnél, még a német szivarok sem hasonlíthatók a mieinkhez, — nekünk vannak a legjobbak.

Nekünk . . . nevezetesen Ausztria-Magyarországnak. Azonban a szivarok jósága a monarchia mindkét felében ugy viszonylik mint 34:4 a 65:6. Igazán nem lehet csudálnunk, ha a budapesti azzal rohanja meg a Bécsbe utazó barátját, hogy neki egy ládika szivart hozzon magával, többnyire bécsi Trabucót, mert a mi szivarjaink jók ugyan valami véletlenül idevetődött németnek vagy olasznak, de nekünk mégis rosszak. És aránylag drágák is. Az igaz, hogy Londonban egy csak alig szívható szivar 18 pence-be kerül, vagy egy shillingbe, de ezért legalább az angoloknak egész kitűnő dohányjuk van (amerikai indiaival keverve), mely kurta fapipából száva, a szivart elég nélkülözhetővé teszi. A bécsi Trabuco szivarért 16 fillér nem épen sok, annyit megér és a németek odáig vannak egy „Wiener Drabuco“-ért. Csak a budapesti szivartól ments meg Isten!

Vegyük sorba őket, a váczi-utcai különlegességeket nem számítva.

Itt van mindjárt az ugynevezett „Rövid“, mely öt fillérbe kerül. Még mindig elszívhatóbb, mint egy huszonöt centisim-es olasz szivar és egy külföldi egész elfogadhatónak tartja. A rövid szivart még hivatalnok-szivaroknak is hívják, mert azt az utczaseprőn, gyári munkáson és bércocsikon kívül legtöbbször a kisebb hivatalnokok fogyasztják, kiknek nem telik különb.

Következik a Portorico szivar, mely hét fillérbe kerül és egy fél fokkal jobb mint a rövid. A Portoricót mint időleges szivart szeretik, ugyanis valamely erős dohányzó szorosan ebéd előtt, mikor már egy Britanica teljes elszívására nincs elég ideje, Portoricót szív. Rendesen a színészek, az ügyvédi irnokok, vagy a Józsefváros gazdagabb polgárai szívják.

A szivarok sorában a legközelebbi az ötös szivar, mely, mint már a neve is elárulja, 10 fillérbe kerül. Az ötös szivar némelykor nagyon szép és tetszetős külsejű, többet azután nem is mondhatunk róla. Mert a mi az „aromáját“ illeti, jobb arról hallgatni, — és ize? Istenem, aki ötöst szí, az nagyon szerény ember.

Az árt tekintve az ötössel egy sorban

áll, királyunk kedvenc szivarja a hosszú, vékony Virginia. Csak egy igazi dohányos tudja méltányolni azt az élvezetet, a mit egy „jól szelelő“ Virginia egy kiadós ebéd után nyújt. De ha nem szelel, na azután kínos.

Következik a Britanica, mely tizenégy fillérbe kerül. Orsószzerű vastag testű, nagyon imponáló külsejű és az a fajta, melyből a legtöbbet fogyasztanak. Az árát tekintve nagyon is drága, ritkán jó, annál gyakrabban tartalmaz titokzatos részeket a barnumi muzeumból, mint az az egyes lapok hasábjain felhangzó panaszokból kitűnik. Sőt előszeretettel explodál is az ember orra alatt, a mi tekintve a tizenégy fillért nagyon is olcsó mulatság, mert egy torpedó vagy lyddit-bomba aránylag sokkal többbe kerül és még sem tudnak többet, mint explodálni. Egy világjárta barátunktól hallottuk egyszer, hogy 1885-ben Sárbogárdon végig szítt egy Britanica szivart. Nem vagyunk pessimisták, tehát elhisszük neki.

A Trabuco jó szivar, csak hogy gyakran nagyon keményen van sodorva. Tekintettel a többnyire pompás fedő burokra, nem is igen drága, csak kicsi a tizenöt fillérért. Majdnem olyan nagy mértékben fogyasztják, mint a Britanicát és Bécsben különösen kitűnő. Nagyon kedvelt formája a kedveskedésnek, ha barátainkat bécsi Trabucoval lepjük meg.

A Regalítás tizenhét fillér és nem ér meg ötöt, valóságos fű, rossz fedő burok, rossz sodrás, csak az izléstelen etikettet fizetjük. Magunk is kíváncsiak vagyunk, hogy ki szí Regalítás-t?

Azután van még egy tizenkét filléres ritkán kért szivar a Milares, mely már alig van forgalomban és a szintén 12 filléres Operas, melytől az isten minden embert menten meg. Egy olasz Minghetti még igazi eau de cologne ehhez képest.

Az ugynevezett trafik-havannákról — Londres (26 fillér), Regalia Media (36 fillér), Regalia Londres (44 fillér) és Regalia Britanica (54 fillér), már nekrológot szeretnénk írni.

Mindezekért a pénzügyminiszter urat vádoljuk, ki nem dohányos és nem tudja, hogy mennyi bűn nyomja a dohányjövődék lelkiismeretét. Ha jobb szivarjaink vannak is, mint Olaszországnak, abból még nem következik, hogy a mieink tökéletesek.

Dohányzó készletek.

Tekintetes Szerkesztőség!

Engedje meg, hogy becses lapjában egy eszmét vessék fel, mely az ország összes dohányárúsára nézve nagy fontosságú.

Ismeretes, hogy a dohányzó készletek árusítása nekünk trafikosoknak egy jövedelmi forrás, melyre minden körülmények között számítanunk kell és melynek jövedelmét épen nem nélkülözhetjük. Miután a dohány és szivar, egy a bélyegző elárúsítása csak épen annyit jövedelmez ha jól megy, mint a mennyi a kiadásokat fedezi, a dohányzó készletek árusítása nagyon figyelembe veendő, mert ennek kell valódi jövedelmi forrással szolgálni.

E körülménynek azonban a legtöbb trafikos nem tulajdonít megillető fontosságot, mialatt minden árukereskedésnél a főkérdés az, hogy miúgy árul és mily áron vásároljuk azt. Nemrég arról győződtem meg, hogy ugyanaz az áru több trafikban megvolt, de mindenikben más gyártmány. Természetes, hogy árak is alaposan különböztek egymástól, mely körülmény a cikkek eladását nagyon megnehezíti, sőt sokszor lehetetlenné teszi. Egy fa szivar-szipka, mely ugyan úgy néz ki, némely trafikban 60 fillér, némelyikben 50—40—30, sőt van a melyikben csak 20 fillér. Ily esetek okozzák azután, hogy a vevő bizalmatlan lesz és a cikket nem is kéri többször. Épp így van ez a papírszipkákkal és gyufával, melyekben a nagybani árak különösen szerepelnek. Miután azonban a mi üzletünk olyan, hogy itt alkudni nem lehet, nem szabad, de sok trafikos abban a helyzetben van, hogy olcsóbb árakat szabhat, áruink és üzleteink értékükben sokat veszítenek. Ennek nem szabadna megtörténni. A vevőnek már ismernie kellene minden darabnak az árát ép úgy, mint a szivarnál kérdés nélkül. Csak akkor lehet szó virágzó üzletmenetről és mi trafikosok is többet kereshetünk az árukon.

Véleményem szerint, reánk trafikosokra nézve nagyon hasznos lenne, hogyha csak egyetlen bevásárlási forrást tartanánk, hol minden dohányárúsának a szükségletét fedezni kellene.

Magától értelődik, hogy kötelezettség volna az árakat innen beszerezni és ennek következtében egy fogyasztási szövetezettel fele intézményt kellene létre hozni, hogy ezt a célt elérhessük. Az előnyök, melyek ebből származnának, kiszámíthatatlanok és az árusításra ebből nagyon haszon valónak. Első sorban kényszeríthetnénk a gyárosokat, hogy az árakat úgy szabják meg, hogy amellel megfelelő jövedelmünk lehessen. Jelenleg minden gyáros kénye-kedve szerint szabja meg az árakat, sőt még azt is előírják, hogy mennyi hasznót vehetünk mi, ahelyett, hogy azt magunk határoznánk meg a fogyasztás mértéke szerint. Ezáltal azután a gyárak közt is verseny állna be, melynek eredménye a jó és olcsó áruk szállítása volna, mialatt a tervezett fogyasztási szövetezettel mindegyiknek vevője volna. Azonkívül minden trafikban egyforma áru volna, egyenlő árral, oly előny, melyet épen nem szabad kicsinylenünk.

Véleményem szerint itt nincsenek nehézségek e tervet keresztül vinni és azt hiszem, hogy minden trafikos csak saját érdekét támogatja, ha e dologgal komolyan foglalkozik. Hisz egyelőre nem kell vele sietnünk és előzze meg ezt egy véleménycsere e helyen és e lap olvasói részéről. Nagyon örülnék, ha szerény eszmém indító rugója lehetne, valamely praktikus és hasznos intézménynek.

Tisztelettel
K. M.

*

Mialatt egy kedves olvasónknak e levelét közrebocsátjuk, csak annyit akarunk megjegyezni,

hogy mi e tervet egyszer talán már megpendítettük anélkül, hogy érdeklődés kelt volna ezen akció mellett. Megfoghatatlan marad ez minden esetre, miután ez úgy valóban nagyon fontosnak és a mi a fő, praktikusnak és hasznosnak nevezhető. Különben ki tudja, nem volt-e az akkori idő rosszul választva, ki tudja, minő más körülmények tartották akkor vissza a trafikosokat az érdeklődéstől. Indítva vagyunk most a dologra megegyeztetésről, annál is inkább, mert a tisztelt levélíró, mint ismert ügyes kereskedő becses tapasztalatai és tanácsai az ügy érdekében jól felhasználhatók. És mialatt a tisztelt levélíró véleményéhez mindenben hozzájárulnak, annak a reményünknek adunk kifejezést, hogy azok az elárúsítók, kiknek rokonszenvével e dolog megegyezik, ennek létrehozásában részt vesznek és ezt velünk tudatják. Azt hisszük, hogy ott, hol csak nyerni lehet és semmit sem veszíteni, csak találkozni résztvevők, kik az ügyet életre keltik. Nagyon kérnénk kedves olvasóink véleményét e dologról, mert ez nélkülözhetetlen szűkeges a cél elérésére.

A szerkesztőség.

68636

VI. 1900.

Árlejtési hirdetés.

A zombori m. kir. pénzügyigazgatóság részéről ezennel közírással létezik, hogy Zentán felmondás folytán üresedésbe jött dohány nagyáruda betöltése végett 1900. augusztus hó 7-én d. e. 10 órákor a pénzügyigazgatóság hivatalos helyiségében a beérkezendő írásbeli ajánlatok alapján versenytárgyalás fog tartatni.

Az árlejtés tárgyát ugyancsak a versenyzők által az eladás után igénybe vehető eladási jutalék fogja képezni és pedig a kérdéses dohány nagyáruda annak fog átadni, azt lehetőleg minden más üzlettel elkülönítve a legcsekélyebb eladási díjért fogja elvállalni.

Mindazon által a kincstár fenntartja magának azon jogot, hogy a versenyzők között szabadon választhasson, mi okból az ajánlattevő semmi esetben sem támaszthat igényt azért, mivel ajánlata el nem fogadtatott.

Az eddigi dohány nagyáruda kezeléseért 1,5% tözsdíj fizetett.

A dohány nagyárudának 1899. évi nyers forgalma 287.496 korona 84 fillér volt és a dohány árudához anyag beszerzés végett 178 dohány kisárus van utalva, továbbá az áruda kezeléseért a bélyeg és váltóulapok eladásának kötelezettsége 1,5% eladási jutalék mellett valamint a valódi havanna szivarok eladásának jogosultsága is egybe van kötve, mely utóbbi eladásra 1,5% tözsdíj igénybe vétele mellett adatik meg az engedély.

A dohány nagyáruda készletét a szegedi m. kir. dohányáruda raktártól szerzendő be.

A kincstár az árudának bizonyos összegben meghatározott jövedelmet nem biztosít és ez okból későbbi kérvények az eladási díj felemelése iránt tekintetbe vétetni nem fognak, így kárpótlási igények sem támaszthatók.

Köteles leendő vállalkozó az átvételre kitűzött napon továbbá a fogyasztási viszonyoknak megfelelő 4 napi tartalékkészletet 4000 négyezer korona értékben beszerezni és folyton érintetlen állapotban tartani s azon kívül a napi eladásra szükséges 1600 korona értékben dohány gyártmány mennyiséget is beszerezni.

Pályázók kötelesek bánatpénz fejében 4000 korona, szóval négyezer koronát készpénzben vagy a budapesti tözsdőn jegyzett papírban letenni, illetve 1 koronás bélyeggel ellátott sajátkezűleg aláírt lepecsételt ajánlatokhoz csatolni s az ajánlatot ezen cím alatt „Ajánlat a zentai

dohány nagyáruda elnyerésért, legkésőbbben 1900. évi augusztus 6-ig d. e. 10 óráig ezen kir. pénzügyigazgatóság főnökségénél közvetlenül vagy pósta úján benyújtani.

Az ajánlatban az igényelt kezelési díj számlában számmal és betűkkel s tisztán kiírandó és az ajánlatához egyuttal, 1. a magyar honosság, 2. polgári állás és erkölcsi kifogástalanságot, 3. a vagyoni állapotot igazoló hatóságai bizonylatok is csatolandók.

Olyan ajánlatok, melyek kellőképpen felszerelve nincsenek, vagy más pályázók ajánlataira hivatkoznak, valamint azok is, melyek határozatlanul szerkesztvék, ugyszintén elkésve benyújtott vagy utóajánlatok is figyelembe nem vétettek.

Táviratok jogérvényes ajánlatnak, vagy tett ajánlat kiegészítésének semmi körülmények között tekintelni nem fognak, a versenyelésben részt nem vehetnek azok, kik a törvény értelmében szerződés kötésre nem képesek, továbbá valamely büntény, csempészet vagy másnemű jövedéki kihágások miatt elítéltek, vagy az a kit bizonyítékok elégtelenségéből mentettek fel.

Továbbá kizárva maradnak azon egyedárusági tárgyak eladói, kik az üzletlőt büntetésképpen elmozdítottak, vagy a pénzügy hatóság által egyéb okoknál fogva alkalmatlannak találtatnak.

Ha ezen említett akadályok egyike vagy másika csak az üzlet átadása után jutna a hatóság tudomására, a pénzügyigazgatóság jogában áll az eladási engedélyt azonnal elvenni, illetve a nagyárudát felmondani.

Azon pályázók bánatpénzei, kiknek ajánlata el nem fogadtatnak a tárgyalás befejezése után vissza fognak adni, míg az elfogadott ajánlattevő bánatpénze az érintetlen tartalék készlet beszerzése után fog csak visszaadati.

Ha a vállalkozó a dohány nagyárudát az átvételre kitűzött határnapon át nem veszi vagy később ajánlatától önként visszalép, bánatpénzét elveszti és az áruda kezelése betöltése végett újabb pályázat fog nyitlatni.

Az ezen vállalatnál mérvadó részletes feltételek és azzal egybekötött kötelezettségek a pénzügyigazgatóságnál és az újdíki pénzügyőri biztosságnál letekintethetők.

Zombor, 1900. július hó 5-én.

Ajánlati minta.

Alóírott ezennel késznek nyilatkozom a zentai dohány nagyárudát az anyagkészletre fennálló szab. pontos betartása mellett ..... % szóval ..... szátolai tözsdíjját elvállalni és feltétlenül alávetem magam a pályázati hirdetésben foglalt határozatoknak.

A hirdetésbenben megjelölt okmányok és bánatpénz ide csatolattatik.

Kelt .....

A czimlapon. Ajánlat a zentai kincstári nagyáruda átvételére.

Zombor, 1900. évi július hó 5-én.

M. kir. pénzügyigazgatóság.

Segédszerkesztő: Heltai Nándor.

Első cs. és kir. szab. eredeti selmezi pipa-, taktéppipa- és pipaszár-gyár (Zólyom-Berend) céssel.

TAKÁCS EDE
Zólyom-Selmeez mellett
Alapított 1836-ban.

Ajánlja a legjobb hírnévnek örvendő és kitűnő minőségre nézve páratlan valódi selmezi agyagpipát, taktéppipát, pipaszárakat és szivarszárakat, minden kivitelben, a legolcsóbb árak mellett.

Képes árjegyzékek bérmentes visszaküldés esetén kívánatra bérmentes küldetnek

Egyedüli hírnévcs jó gyártmány.

„DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“

(ORGAN DER TABAK-GROSS UND KLEINVERSCHLEISSER UNGARNS).

INHALT. Unsere Zigarren. — Rauchrequisiten. — Briefkasten der Redaktion.

Unsere Zigarren.

Unsere Zigarren sind seit einiger Zeit schlecht, das ist einmal Thatsache.

Warum sollten wir es auch beschönigen und die kön. ung. Tabak-Regie über das Urtheil der öffentlichen Meinung täuschen. Sei es Zufall oder Absicht, läge der Fehler wo immer, es ist gänzlich einerlei — die Zigarren sind schlecht! Bereits beginnen diese Klagen in den einzelnen Zeitungen zum Ausdruck zu gelangen und das fehlte noch in einer Zeit, wo das Geschäft geradezu stagnirt. Der Konsum nimmt ab und da über die Qualität der Zigarren geklagt wird, können wir auch nur diesen Umstand für die Abnahme des Konsums verantwortlich machen. Es ist nicht unsere Absicht, die mitunter ungerechtfertigten Wünsche der Konsumenten hier wiederzugeben, zumal es uns bekannt ist, dass überall und zu allen Zeiten über die Qualität der Zigarren Kritik geübt wurde. Allein das was gesagt werden muss, entspricht der Wahrheit vollständig und wahrlich, es gehört nicht gar so viel dazu, die Fehler, welche manchen Sorten dormalen anhaften, zu beseitigen, aus welchem Grunde wir auch heute nochmals ausdrücklich betonen, dass es die Hauptsorten: Regalitas, Trabuco, Britannica sind, über welche allgemein geklagt wird.

Im Nachstehenden veröffentlichen wir den Artikel des „Budapester Abendblatt“, welcher die Qualität der Zigarren allerdings in sehr willkürlich unverständigen Weise behandelt. Unsere Zeitungen leiden überhaupt an den Fehler, dass sie sich bei Beurtheilung von derlei wichtigen Dingen mehr von dem Humor, als von der Sache selbst leiten lassen. Die Zigarre ist und war von jeher die Zielscheibe des Witzes, und zwar sehr billigen Witzes. Indess, uns will es bedünken, dass dem Raucher weit mehr damit gedient ist, wenn die im Dienste der Oeffentlichkeit stehende Zeitung die Mängel, welche dem Produkte anhaften, zu erüren trachtet und den betreffenden Fabriksstellen Winke gibt, ihr Fabrikat zu verbessern. Doch das ist bisher noch niemals geschehen und geschieht, wie gesagt, auch in dem hier folgenden Artikel nicht. Gleichwohl ist manches Wahre darin enthalten und sehen wir uns daher veranlasst, den Artikel wortgetreu wiederzugeben. Hier ist er:

Zigarren.

In Mitteleuropa raucht nur der Deutsche mehr Zigarren, als der Ungar. Spanier, Franzosen, Russen, Türken, die Balkanbewohner, Italiener. Alle sind sie dem Genusse der Zigarette viel mehr ergeben, als wir. Allerdings haben sie auch keine so guten Zigarren, wie Österreich-Ungarn. Die französischen und Schweizer Zigarren sind miserabel, bei dem Gedanken allein an italienische Zigarren wird man von Ueblichkeiten befallen, von russischen und türkischen Zigarren wissen wir nichts, spanische Zigarillos sind nicht

viel besser, als Gras, auch die deutschen Zigarren sind den unseren nicht zu vergleichen, — wir haben die besten.

Wir . . . Nämlich Österreich-Ungarn. Aber die Güte der Zigarren in den beiden Hälften der Monarchie verhält sich zu einander, wie 3:4 zu 6:5. Es ist wirklich nicht zu verwundern, wenn die Budapester ihre nach Wien reisenden Freunde mit der Bitte bestürmen, ihnen doch ein Kistchen Wiener Zigarren mitzubringen, meistens Wiener Trabukkos, denn unsere ungarischen Zigarren sind wohl gut genug für etwaige, zufällig hieher verschlagene Deutsche oder Italiener, aber für uns sind sie denn doch zu schlecht. Auch sind sie verhältnissmässig theuer. Es ist wohl wahr, in London kostet eine halbwegs rauchbare Zigarre achzehn Pence oder einen Shilling, dafür haben aber die Engländer einen ganz ausgezeichneten Tabak (amerikanischen mit indischen gemischt), der aus kurzen Holzpfefchen geraucht, die Zigarre so ziemlich entbehrlieh macht. Für die Wiener Trabukko-Zigarre ist sechzehn Heller kein allzuhoher Preis, sie ist ihn werth und die Deutschen lechzen förmlich nach einer Wiener „Drabucho“. Aber die ungarischen, speziell die Budapester Glimmstengel . . . Da sei Gott vor!

Nehmen wir sie der Reihe nach vor, ohne die Spezialitäten der Waitznergasse mit hereinzubeziehen. Da ist die sogenannte Kurze, welche fünf Heller kostet. Sie ist immer noch rauchbarer, als etwa eine italienische Zigarre für fünf und zwanzig Centesimi und ein Ausländer fände sie ganz akzeptabel. Die Kurze heisst auch Beamten-Zigarre, weil sie ausser vom Strassenkehrer, ärmern Fabrikarbeiter und Komfortablekutscher zumeist von den kleinen Beamten geraucht wird, die „zwar nichts haben, das jedoch sicher“ und denen ihr mehr als spärliches Salair den Luxus einer „Dicken“ nur selten gestattet.

Es folgt die Portoriko-Zigarre, welche sieben Heller kostet und um einen halben Grad besser ist, als die Kurze. Die Portoriko-Zigarre ist als Pausenfüller bevorzugt, sie wird nämlich von starken Rauchern, die etwa knapp vor dem Mittagessen noch rasch eine Zigarre rauchen wollen, zur Vollendung einer Britannika aber keine Zeit mehr haben, bevorzugt. Für Gewöhnlich raucht sie der Herr Aktuar, der Herr Schreiber im Advokatenbureau und der reiche Spiesser aus der Josefstadt.

Die nächste in der Hierarchie der Rauchkräuter ist die Fünfer, welche, wie schon ihr Name andeutet, zehn Heller kostet. Die Fünfer ist manchmal sehr schön und stattlich von Äusserem, das ist aber auch Alles, was sich über sie sagen lässt. Denn was ihr „Aroma“ anlangt, ist es besser, hierüber zu schweigen — und ihr Geschmack? Mein Gott, der eine Fünfer raucht, muss sehr anspruchslos sein . . .

Hinsichtlich des Preises steht die lange, schlanke Virginia, die Lieblingszigarre des Königs, in gleicher Linie mit der Fünfer. Nur ein echten Raucher vermag den Hochgenuss zu würdigen, den eine „Virginier mit guter Luft“ nach einem ausgiebigen Mahle gewährt. Hat sie aber keine Luft, so ist sie eine Qual.

Jetzt kommt die Britannika, welche vierzehn Heller kostet. Spindelförmig, dickleibig, ist sie

von höchst imponirendem Exterieur und sie ist jene Sorte, von welcher am Meisten konsumirt wird. Für ihren Preis ist sie viel zu theuer, sie ist selten gut, umso häufiger enthält sie aber geheimnissvolle Bestandtheile eines Barnum'schen Museums, wie dies in den hie und da in den Spalten der Blätter auftauchenden Klagen zu lesen. Auch explodirt sie einem mit Vorliebe unter der Nase, was in Anbetracht der vierzehn Heller billig genug ist, denn ein Torpedo oder eine Lyddit-Bombe stellen sich bedeutend theurer und können doch auch nicht mehr, als explodiren. Wir haben jedoch von einem weltgereisten Freunde sagen hören, er habe einmal, im Jahre 1885, in Sároboárd eine Britannika zu Ende geraucht. Wir sind keine Pessimisten und wollen ihm dies glauben.

Die Trabukko ist eine gute Zigarre, nur ist sie oft zu fest gedreht. In Anbetracht ihres zumeist vortrefflichen Deckblattes ist sie auch nicht zu theuer, nur ist sie für sechzehn Heller zu klein. Sie wird in fast eben so grossem Masse konsumirt, wie die Britannika und ist in Wien geradezu vortrefflich. Bei uns leider weniger. Aus Wien Trabukkos mitzubringen ist eine sehr beliebte Art, seinen Freunden sich angenehm zu machen.

Die Regalitas kostet achtzehn Heller und ist keine fünfe werth, Gras, schlechtes Deckblatt, schlechte Drehung — blos die geschmacklose Etiquette und bezahlt. Wir wären neugierig zu wissen, wer eigentlich Regalitas raucht?

Ausserdem gibt es noch eine selten verlangte Zigarre für zwölf Heller, die Milares, welche kaum mehr in Verkehr ist und die gleichfalls zwölf Heller kostende Operas, vor der Gott jeden Gaumen und jede Nase in Gnaden bewahren möge. Eine italienische Minghetti ist die pure eau de cologne im Vergleiche zur Operas.

Den sogenannten Trafik-Havannah's — Londres (26 Heller), Regalia Media (36 Heller), Regalia Londres (44 Heller) und Regalia Britannika (54 Heller) — möchten wir schon gern den Nekrolog schreiben.

Und nach all' dem klagen wir dem Herrn Finanzminister unser Leid. Er, der kein Raucher ist, weiss sicher nicht, welche Gräuel das kön. ungarische Tabaksärar auf dem Gewissen hat und wie viel es hiefür auf den Gewissen verdienen würde. Wenn wir auch bessere Zigarren haben, als Italien, so folgt hieraus noch nicht, dass wir gute haben.

Rebritra.

Rauchrequisiten.

Gehrte Redaktion!

Gestatten Sie, wenn ich in Ihrem geschätzten Blatte eine Idee anrege, welche für sämtliche Tabak-Verschleisser des Landes von grösster Wichtigkeit ist.

Bekanntlich bildet der Verkauf von Rauchrequisiten für uns Trafikanten eine Einnahmequelle, auf die wir unter allen Umständen rechnen müssen und dessen Ertragniss wir durchaus nicht entbehren können. Nachdem aus dem Verkaufe von Tabak und Zigarren, wie auch der Stempelmärken sich nur ein solches Ertragniss ergibt, das, wenn es gut

geht, sämtliche Einnahmen deckt, ist der Verkauf der Rauchrequisiten höchst bemerkenswerth, da er die eigentliche Einnahmequelle bilden soll.

Nun wird aber von Seite der meisten Kleintrafikanten diesem Umstände nicht die gehörige ihm gebührende Aufmerksamkeit zugewendet, indem bei jedem Waarenhandel es hauptsächlich darauf ankommt, was für Waare und zu welchem Preise eingekauft wird. Kürzlich überzeugte ich mich davon, dass ein Artikel in mehreren Trafiken vorhanden war und überall ein anderes Fabrikat vorlag. Selbstverständlich waren auch die Einkaufspreise von einander grundverschieden, ein Umstand, der den Verkauf des Artikels sehr erschwert, häufig sogar ganz unmöglich macht. Ein Holz-Zigarrenspitz, der ein und dasselbe Aussehen hat, kostet in mancher Trafik 60, in anderen Trafiken 50, 40, 30, auch 20 Heller.

Solche Vorkommnisse bewirken es, dass der Kunde misstrauisch wird und zuletzt den Artikel gar nicht mehr verlangt. Ebenso geht es mit den Papierspitzen und Zündhölzchen, wobei die Engros-Preise ausserordentlich variiren. Nachdem aber unser Geschäft ein solches ist, wo nicht gehandelt werden soll und kann, viele Verschleisser aber in der Lage sind, billigere Detailpreise zu machen, verliert das Ansehen dieser Artikel, wie unser Geschäft wesentlich an Werth. Das dürfte jedoch nicht geschehen. Der Kunde müsste, geradeso wie bei der Zigarre, den Preis für jedes einzelne Stück schon kennen, ohne zu fragen, nur dann könnte von einem besseren Geschäftsgange die Rede sein und wir Trafikanten würden an der Waare auch mehr verdienen.

Meiner Ansicht nach wäre es für uns Trafikanten von grossem Nutzen, wenn wir eine einzige Bezugsquelle errichteten, wo jeder Verschleisser seinen Bedarf an Rauchrequisiten beziehen müsste.

Selbstverständlich wäre die Verpflichtung, die Waaren aus dieser Bezugsquelle zu entnehmen,

solidarisch und in Folge dessen müsste es auch eine Art von Konsum-Verein sein, den wir schaffen, um dieses Ziel zu erreichen. Die Vortheile, welche sich hieraus ergeben würden, sind unberechenbar und den Verschleissern von hohem Nutzen. Fürs Erste könnten wir den Fabrikanten zwingen, uns die Waaren zu solchen Preisen zu überlassen, dass wir dabei entsprechend verdienen. Dermalen taxirt jeder Fabrikant seine Waaren nach Belieben, ja er schreibt uns sogar vor, wieviel Nutzen wir nehmen dürfen, anstatt dass wir selber uns diesen Nutzen, nach Massgabe des Konsumes, berechnen; dann aber auch würde unter den Fabrikanten eine Konkurrenz entstehen, dessen Resultat in der Lieferung nur guter und billiger Waaren wäre, indem jeder den geplanten Konsumverein als Kunden hätte. Ausserdem gäbe es in jeder Trafik gleiche Waare zu gleichen Preisen, demnach ein Vortheil den man keineswegs unterschätzen darf.

Es ist, meiner Ansicht nach, keineswegs die Schwierigkeit vorhanden, diesen Plan auszuführen und ich denke, dass jeder Verschleisser nur in seinem eigenen Interesse handeln würde, wenn er sich mit Ernst dieser Sache widmen würde. Wir brauchen uns ja vorläufig nicht damit zu beeilen und soll vorerst eine Meinungsabgabe darüber von Seite der Leser dieses Blattes an dieser Stelle erfolgen. Es soll mich freuen, wenn meine bescheidene Anregung Gelegenheit bieten würde, einmal etwas wirklich Praktisches und Nützliches zu schaffen.

Achtungsvoll
K. M.

Indem wir das Schreiben des geschätzten Einsenders veröffentlichen, wollen wir blos bemerken, dass wir diesen Plan bereits einmal angeregt haben, ohne dass die Theilnahme zu einer diesbezüglichen Aktion lebhaft gewesen wäre. Unbegreiflich ist und bleibt dies allerdings, da die Angelegenheit in der That, sehr wichtig

und was die Hauptsache, praktisch und nützlich genannt werden muss. Indess, wer weiss, ob der damalige Zeitpunkt nicht schlecht gewählt war, wer weiss, welche sonstigen Umstände die Kleinverschleisser von einer derartigen Neugründung abhielten. Wir sehen uns daher voranlasst, auf die Sache auch diesmal zurückzukommen, umso mehr, als der geschätzte Einsender, als tüchtiger Kaufmann bekannt, seine werthvollen Erfahrungen und Rathschläge einer eventuellen Neugründung widmen würde. Und indem wir uns der Ansicht des Einsenders vollständig anschliessen, geben wir der Hoffnung Ausdruck, dass diejenigen Verschleisser, welche der Angelegenheit sympathisch gegenüberstehen, ihre Theilnahme an derselben kundgeben werden. Wir denken, dass es dort, wo es nur zu gewinnen und nichts zu verlieren gibt, sich immerhin Anhänger finden werden, die zur Ausführung schreiten. Zu diesem Zweck sind die vorherigen Meinungsäusserungen unentbehrlich. Wir bitten darum.

Die Redaktion.

Briefkasten der Redaktion.

V. C. in Budapest. Es ist angezeigt, wenn Sie mit Ihrem Grosstrafikanten sprechen. Er hat gewiss — wie jeder Mensch — ein Herz.

S. B. Jawohl, das betreffende Finanzorgan hat das Recht, wann immer und soviel Mal es ihm passt, Revision zu halten. Wenn er dies thut, um sie zu ärgern, müssen Sie gute Miene zum bösen Spiel machen.

Rosa J. in K. Also auch dort sind die Zigarren dunkel! Auch dort verlangt Jeder lichte? Auch dort ist der Grosstrafikant ein Tyrann? Merkwürdig, gerade so, wie überall.

S. O. in Budapest. Bitte einzureichen. Auf dem Gesuche ist ein Einkronen-Stempel anzubringen. Im Zollamte zu überreichen.

Hilfsredakteur: Ferdinand Helta.

„LE GRIFFON“

„LE SUBLIME“

anerkannt bestes und feinstes echt französische
ZIGARETTENPAPIER.

Unentbehrlicher Artikel in den k. u. Tabak-Gross- und Kleintrafiken!

LOHNENDER VERSCHLEISS,
weil von Jedermann verlangt.

GENERAL-DEPOT:
GOLDZIEHER GÉZA
Budapest, V., Sas-utca 29. szám.